

РЕШЕНИЕ

№ 6482

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на девети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110167658 по описа за 2023 година

Предявени са за разглеждане обективно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. с чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.153, ал.1 ЗЕ и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба от ***** против И. А. И. за установяване съществуването на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 13144/2023 г. по описа на СРС, 43-ти състав.

В исковата молба ищецът ***** твърди, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу длъжника-настоящ ответник за суми за главница и обезщетение за забава за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия и извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за топлоснабден имот. Заявлението било уважено, но тъй като издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК била оспорена длъжника, на ищеца били дадени указания, че може да предяви искове за установяване на вземанията си, което е сторено с предявените в настоящото производство искове.

В исковата молба са изложени твърдения, че през исковия период ответникът е бил клиент на ТЕ по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ, съгласно който всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост /СЕС/, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140, ал.1, т.2 ЗЕ на отоплителните тели в имотите си и да заплащат цена за ТЕ. Излага се

още, че съгласно чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажбата на топлинна енергия от ***** на клиенти за битови нужди в гр.София. Поддържа, че през процесния период в отношенията между тях са в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от ***** на клиенти за битови нужди в гр.София, одобрени с решение на ДКЕВР от 2016 г. Твърди се още, че съгласно ОУ на дружеството купувачите са длъжни да заплащат дължими суми по ежемесечно издавани фактури за ТЕ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Твърди още, че в изпълнение на разпоредбата на чл.139б ЗЕ, собствениците на СЕС, в която се намира и имота на ответника, са сключили договор за извършване на услуга дялово разпределение на топлинна енергия с ***** . Сочи, че съгласно чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ сумите за топлинна енергия се начисляват от ищцовото дружество по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период се изготвят изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение, на база отчетено реално потребление. Твърди се, че за имота са издадени изравнителни сметки за начислена топлинна енергия през процесния период, които не са заплатени. По изложените в исковата молба доводи и съображения, ищецът моли за уважаване на предявените искове, като по отношение на ответника бъде признато за установено, че дължи на ищеца сумите, както следва: сумата от 203,28 лева, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия за недвижим имот с адрес в *****, за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 40,39 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия, за периода от 16.10.2020 г. до 17.03.2023 г., сумата от 26,45 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 6,61 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.03.2020 г. до 16.02.2023 г. Претендират се направените разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който предявените искове се оспорват по основание и размер. Излагат се доводи, че ответникът не е клиент на ищцовото дружество за посочения в исковата молба имот и период, тъй като по силата на влязло в сила решение от 07.01.2009 г. по гр.д.№ 1615/2002 г. на СГС договорът, по силата на който се е легитимирал като собственик на имота, е прогласен за нищожен. Поддържа още, че в хода на изпълнително производство № 201183804077898 по описа на ЧСИ *****, с район на действие СГС е извършен и въвод във владение, като ответникът е преустановил упражняването от него владение на 31.08.2012 г. По изложените в отговора доводи и съображения се иска отхвърляне на предявените искове и присъждане на сторените по

производството разноси.

Третото лице - помагач на страната на ищеца - *****не изразява становище. Представя писмени доказателства във връзка с извършваното дялово разпределение в процесния недвижим имот и изготвяните изравнителни сметки.

В срока по чл.149, ал.3 ГПК по делото е постъпила писмена защита от процесуалния представител на ответника.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становището на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

Видно от приложеното към настоящото производство ч.гр.д.№ 13144/2023 г. по описа на СРС е, че по заявление на ***** е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК против настоящия ответник, с която е разпоредено да заплати на кредитора – настоящ ищец сумата от 203,28 лева, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 40,39 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия, за периода от 16.10.2020 г. до 17.03.2023 г., сумата от 26,45 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 6,61 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.03.2020 г. до 16.02.2023 г., както и разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

С разпореждане от 06.11.2023 г. по ч.гр.д.№ 13144/2023 г. по описа на СРС съдът е констатирал, че срещу издадената заповед е постъпило възражение от длъжника, поради което на ищеца са дадени указания, че може да предяви иск за установяване на вземането си, което е сторено с предявените в настоящото производство искове.

По делото е представено решение от 07.01.2009 г., постановено по гр.д.№ 1615/2002 по описа на СГС, влязло в законна сила на 23.07.2010 г., от което се установява, че по искове на трети за делото лица договора за продажба на държавен недвижим имот от 12.02.1982 г., по силата на който ищецът и трети за спора лица са се легитимирали като собственици на процесния недвижим имот, е обявен за нищожност.

Видно от приложения по делото изпълнителен лист е, че същият е издаден на 14.09.2011 г. въз основа на гореописаното съдебно решение. По силата на същия ответникът и други – трети за спора лица, са били осъдени да предадат владението върху процесния недвижим имот.

Видно от приложената по делото покана за доброволно изпълнение до ответника е, че въз основа на издадения на 14.09.2011 г. изпълнителен лист е било образувано

изп.д.№ 20118380407898 по описа на ЧСИ ***** , с район на действие СГС.

Други относими и допустими доказателства не са представени по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи:**

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване по иска за главницата - че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между ищеца и ответника за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума, а по иска за лихва за забава – че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размера ѝ възлиза на спорната сума.

Съгласно [чл.153, ал.1 ЗЕ](#), всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по [чл.140, ал.1, т. 2](#) на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по [чл. 36, ал.3](#). Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване.

С проектодоклада по делото, обявен за окончателен в първото по делото открито съдебно заседание, без възражения от страните, съдът е указал на ищеца, че не сочи доказателства, че ответникът е клиент на топлинна енергия по отношение на процесния недвижим имот, както и че е изпаднал в забава за плащане на сумите за главница.

Въпреки предходното, по делото не са представени каквито и да било доказателства в тази насока. Напротив, твърденията на ищеца, че ответника е клиент на топлинна енергия за посочения в исковата молба имот се опровергаха от представените по делото и неоспорени документи. Видно от същите е, че по силата на влязлото още на 23.07.2010 г. решение на СГС, ответникът вече не се легитимира като собственик на процесния недвижим имот. В тази насока е и приложения от самия ищец към исковата молба препис от искова молба за обявяване нищожност на договора за продажба на държавен недвижим имот от 12.02.1982 г., както и препис от определение на ВКС, с което решението на СГС не е допуснато до касационно обжалване. Предходното буди недоумение относно процесуалното поведение на ищеца по предявяване и поддържане на предявените искове против ответника, при положение, че още с подаденото в заповедното производство възражение длъжникът – настоящ ответник е навел доводи, че не е нито собственик, нито вещен ползвател на имота през исковия период, като

дори е представил доказателства в тази насока.

С оглед предходното, предявените против ответника искове са изцяло неоснователни поради което следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

Направените от ищеца разноски следва да останат в негова тежест. На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете. Видно от приложения по делото списък на разноските по чл.80 ГПК и доказателствата по делото за тяхното извършване е, че ответникът претендира и е направил единствено разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лева, които следва да бъдат възложени в тежест на ищеца.

С оглед приетото ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство по чл.422 ал.1 ГПК дължи произнасяне и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т.12 от ТР, това следва да стане с осъдителен диспозитив. В заповедното производство не се съдържат данни за направени от длъжника-настоящ ответник разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от *****, със седалище и адрес на управление: ***** против И. А. И., ЕГН ***** искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. с чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.153 ЗЕ и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 203,28 лева, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия за недвижим имот с адрес в *****, за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 40,39 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия, за периода от 16.10.2020 г. до 17.03.2023 г., сумата от 26,45 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата 6,61 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.03.2020 г. до 16.02.2023 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 13144/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 43-ти състав.

ОСЪЖДА „*****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на И. А. И., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **400,00 лева**, представляваща направени разноски по настоящото

производство.

Решението е постановено при участието на трето лице *****,
със седалище и адрес на управление: *****, помагач на страната на
ищеца *****

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в
двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____